

Jak usmrcena byla celá rodina carská

Londýn, 7. prosince. — Depeše Exchange telegrafické kanceláři z Amsterodamu sděluje, že kyjevské časopisy uveřejňují celou historii zavraždění celé rodiny bývalého ruského cara Mikuláše, poskytnutou jim lokajem bývalé ruské carevny. Dle sdělení tohoto lokaje, celá rodina bývalého cara byla přinucena bydlet v jediné místnosti kláštera v Jekatěrinburgu po celé týdny před vraždou pod hlídou bolševických vojáků, kteří členy bývalé carské rodiny nepřetržitě uráželi. Lokaj tvrdí, že dne 17. července všichni členové rodiny vzati byli do sklepa kláštera, postaveni proti stěně a zastřeleni. Vraždění vyhověli poselství přání bývalého cara, aby jeho manželka, v té době nemocná, mohla zemřít v jeho náručí. Dle zprávy tohoto lokaje, velkokněžna Tatjana byla toliko poraněna střelami a dobita byla pažbami pušek. Těla usmrcených pak byla spálena.

Vojsku má být vyplaceno zvláštní měsíční služné

Washington, D. C., 7. prosince. — Kongres byl požádán sekretářem války Bakerem v připsé předsedovi vojenského výboru poslanců sněmovny o autorisování výplaty zvláštního celoměsíčního služného všem vojákům, armádním ošetřovatelkám a klerikům v poli. Později Dent navrhl resoluční v tomto smyslu. Vojáci pravidelné armády obdrží toto zvláštní služné co nejdříve možno a ostatní pak po svém propuštění.

Rakouský hlas o mírové konferenci

Víden, 7. prosince. — Dr. Franz Klein, bývalý rakouský ministr spravedlnosti, který bude zastupovati Rakousko v mírové konferenci, projevil k americkému zpravodajci následující náhled o nastávající mírové konferenci: "Bude-li nám dovoleno podílet se na konferenci, pak, dle mého náhledu, bude to jediné proto, bychom přijali její rozkazy, jakkoliv doufám, že aspoň budeme vyslechnuti. Až doposud však nemám žádných informací o tom, kdy konference se skutečně a jaké bude mít v ní postavení. Můžete ale říci, že rakouská republika si nepřije žádné válek a že nemáme jiných tužeb, než spokojení žítí." — Dr. Klein je považován za jednoho z největších právníků v ríši a pracoval pro starý rakouský režim na občanském zákoníku.

Vojska spojenců zaujmou Berlín

Kodaň, 7. prosince. — Vojska americká a jiných spojenců zaujmou dočasně Berlín, jako dohlížecí policie, dle sdělení časopisu Deutsche Allgemeine Zeitung, jenž vychází v Berlíně. Časopis tento praví, že americká jiskrová depeše toho smyslu zachycena. Také Mannheim bude podobně zaujat. Příčinou této akce na straně spojenců jsou prý "politování hodné události, při níž správce zajateckého tábora zastřelil tři Francouze."

Generál Mackensen prchl od svého vojska

Paříž, 7. prosince. — Časopis Frankfurter Zeitung přináší depeši ze Sibíře, která sděluje, že polní maršálek von Mackensen, německý vzhněl velitel v Rumunsku, prchl od neznámého místa, ponechav svému generálnímu štábu péči o svoje vojska, která po té rakouským územím postupovala ku svým domovům.

Pro neodvislou rýnskou republiku

Kodaň, 8. prosince. — Ve schůzi předních občanů Porýnska, jež konala se v Kolíně nad Rýnem ve středu, bylo rozhodnuto proklamovati při nejbližší vhodné příležitosti neodvislou republiku "pod německou říší." Do této republiky byly by pojaty porýnské provincie a Westfálsko.

Princ z Walesu vstupuje do Denain.

Photo by Western Newspaper Union. CANADIAN OFFICIAL PHOTO

Po ústupu Němců z Denainu, kde došlo k prudkým bojům mezi Němci a Kanaďany, princ z Walesu a generál Currie vstoupili do městečka v čele kanadského vojska. Obyvatelstvo je nadšené uvítalo.

Téměř tisíc židů usmrceno ve Lvově
Stockholm, 7. prosince. — Devět set a sedesát šest obětí protizhidských bouří ve Lvově v Halici bylo až doposud pohřbeno, dle zprávy polského válečného odboru, již otiskuje krakovský Nowy Dziennik, citovaný židovskou tiskovou kanceláří zdejší. Mnoho mrtvol doposud nachází se v ruinách spálených obydlií.

Poměry v Číně znepokojují spojence

Peking, 8. prosince. — Americký, anglický, italský a japonský vyslanci měli audienci u prezidenta Hsu-Si-Čanga a odevzdali mu memorandum, v kterém vyslovovány jsou vážné obavy spojených vlád nad důsledky občanské války v Číně. Memorandum sděluje, že vlády spojené budou podporovány snahy pro smírné urovnání občanského sporu.

Belgie má škody šest billionů

Brussel, 4. prosince. — Centrální industriální výbor v Belgii po vyšetření škod, způsobených Němci okupací, konfiskací strojů a výrobce surového materiálu, vydal zprávu, v které škodu takto německým vojskem učiněnou odhaduje na 6.000.560.000 franků.

Předáci spojenců přijedou do Ameriky

New York, N. Y., 9. prosince. — Vláda Spojených Států bude mít brzy jako hosty francouzského prezidenta Poincaré-a, anglického krále Jiřího, belgického krále Alberta, italského krále Victoria Emanuela, jakož i hlavy jiných států, které prezident Wilson nyní ve navštívit za pobytu v Evropě. Prohlášení Stef. Lauzanne-a, redaktora pařížského Matinu, před jeho odjezdem z Ameriky do Evropy. Redaktor Lauzanne nalezal se ve Spojených Státech po několik měsíců za úředním posláním. Lauzanne prohlásil, že je zvykem diplomatickým od nepaučtých dob oplatiť návštěvy a z toho důvodu možno ve Spojených Státech očekávati návštěvy předáků států, které prezident Wilson navštíví.

Zeny učí se řídit aeroplany.

Pod záštitou Y. M. C. A. v New Yorku ženy jsou seznamovány s mechanikou aeroplanů a zaučovány do vzduchopletveckého umění.

hého nám Husáka zapálila nádra naše vzorem Havlíčkovým, rozřtila mysle naše bojovností Táboritů. "Nepustíme!" znělo v duších našich s Havlíčkem. "Nepřítel se nelekne a na množství nehleďme!" to přěšlo v krev naš z Žižky v těch chvílích. "Nikdy z boje neutíkat, nijakému nebezpečí se nevyhýbat, nepřítel o milost nikdy a za nijakých okolností neprositi a se zbraní v ruce se nevzdáti!" To jsme tenkrát přísahali. A proto, jak jsme slova ta skutkem učinili, hodna jest tato přísaha československého vojáka toho, aby jako posvátná modlitba za vlast otisknuta byla na prvé stránce školních čítanek, by od nejdobnějšího pokolení národa, nesla se na pokolení budoucí s tou opravdovostí a vážností, s jakou splnilo ji naše vojsko sobě, své slávě, svému národu, společením, lidstvu. A když zněla ta naše píseň: "Bývali Čechové, statní junáci — bývali rekové," a když ozvěnou vracely velebnou tu melodii vogežské stráně, věděli jsme všichni, že musí a bude brzo rozléhat se celým světem: "Jsou zase Čechové, jak je znal svět!" A ten záblesk, jímž zasvítlo pod Tatrou a ta bouře, jež probudila bratrskou Slovač, a srazila bratrské hoky naše v mohutnou vlnu odboje, věřili jsme pevně, že rozleje se daleko tam do Uher, kde bylo tolik smutku a tolik poroby radostným světlem Svobody. A vidím to dětí! Vidím ty nádherné řady, jak nad nimi svítla ocel v upřených paprscích slunce. To všecko bylo tenkrát slokou Nerndovou a volalo: "Dej osud bojů nám, co už a rek již sne!" to všecko prošlo s Čechem: "Ó pane, buď tam, kde tato spravedlivá ocel bleske za uhněných plemen svobodu."

NAŠI VE FRANCII.

Vidím tu plán zas dnes tak živě tam v horách Vogežských v Darney. Nádherný den rozprostřel se nadevším, všecko prozářeno žhavým letním sluncem, přiroda hýřila svěžími barvami a Česlováci prožívali tam jeden z největších a historicky nejdůležitějších dnů celého našeho revolučního úsilí, které nakreslili jsme před světlem hrůzami a mohutně vyjatými liniemi, které předvedli jsme úchvatnými gesty jak na poli politické práce, tak i na poli válečném během posledních čtyř roků. Národ francouzský, zastoupený městem Paříží, předával československému vojsku praporek, který z rukou prezidenta republiky přešlo do rukou vojska, aby jej vneslo do bitevní věry jako rovnocenný společenec ve strašlivém zápase za nejvyšší statky lidské ale ovšem za svobodu ujařmeného národa svého na prvním místě. Jak vlál ten praporek náš slavnostně a hrdě, a jak veselo bil a šlehal kolem sebe, že zládo se nám jakoby před očima velikých národů demokratické světa vstával po třistaleté porobě sám náš československý národ. A pod ním stály pevně a odhodlaně dva pluky našich "Božích bojovníků", v myslí vlast, v srdci snázlost a v pažích sílu, aby tu složili přísahu praporem tomuto, jenž symboloval národ náš, přísahu před celým světem, že dříve v zápětém bojě po boku spojenců neustanou, dokud nepřijde slavná hodina vítězství, dokud vlastní své nestřheme pouta poroby, dokud nezavlaje praporek náš nad Prahou a nad Přesepukem. Vzpomínám té významné chvíle, kdy náš první ministr revoluční vlády volal k nám tenkrát: "Co učiníte s praporem tímto, ukážete, na kterém místě bude postaven ve veliké řadě našich spojenců." — Pevně a směle dávali jsme se na praporek náš, na ty dvě barvy, na ta dvě světla, na bílou tu barvu Života i na rukou tu barvu Svobody, jak pěl kdysi náš Neruda, bez básně a s odhodláním, přes to, že věděli jsme určitě, že povede nás k vítězství a k novému životu jen bojem, který zaplatíme rudou krví svou a tvrdou daní Smrti.

A pak jsme přísahali, pravice k Slunci zvednuté, na kaskách zelených listů lípové blahých nadějí a v srdcích pevnou věru — přísahu s velkou a svatou, která z úst dra-

hého nám Husáka zapálila nádra naše vzorem Havlíčkovým, rozřtila mysle naše bojovností Táboritů. "Nepustíme!" znělo v duších našich s Havlíčkem. "Nepřítel se nelekne a na množství nehleďme!" to přěšlo v krev naš z Žižky v těch chvílích. "Nikdy z boje neutíkat, nijakému nebezpečí se nevyhýbat, nepřítel o milost nikdy a za nijakých okolností neprositi a se zbraní v ruce se nevzdáti!" To jsme tenkrát přísahali. A proto, jak jsme slova ta skutkem učinili, hodna jest tato přísaha československého vojáka toho, aby jako posvátná modlitba za vlast otisknuta byla na prvé stránce školních čítanek, by od nejdobnějšího pokolení národa, nesla se na pokolení budoucí s tou opravdovostí a vážností, s jakou splnilo ji naše vojsko sobě, své slávě, svému národu, společením, lidstvu. A když zněla ta naše píseň: "Bývali Čechové, statní junáci — bývali rekové," a když ozvěnou vracely velebnou tu melodii vogežské stráně, věděli jsme všichni, že musí a bude brzo rozléhat se celým světem: "Jsou zase Čechové, jak je znal svět!" A ten záblesk, jímž zasvítlo pod Tatrou a ta bouře, jež probudila bratrskou Slovač, a srazila bratrské hoky naše v mohutnou vlnu odboje, věřili jsme pevně, že rozleje se daleko tam do Uher, kde bylo tolik smutku a tolik poroby radostným světlem Svobody. A vidím to dětí! Vidím ty nádherné řady, jak nad nimi svítla ocel v upřených paprscích slunce. To všecko bylo tenkrát slokou Nerndovou a volalo: "Dej osud bojů nám, co už a rek již sne!" to všecko prošlo s Čechem: "Ó pane, buď tam, kde tato spravedlivá ocel bleske za uhněných plemen svobodu."

Oh, ano! Víme a cítíme tu bolest všecky, které boje posledních dnů zasadily řadám našim. Mrtví jsou mnozí bratři, s nimiž v opravdové lásce a bratřovité dělení jsme poslední skývu ehleba kdesi v albánských horách, zahynul ten, kdo mě zachraňoval tekrát raněného v Tarnapole, nebo kdesi v Champagni, nespatřím více toho, kdo v Americe mužným příkladem svým vedl mne na toto pole etí a slávy. Zabiti jsou mnozí důstojníci, kteří byli drahými otcí, učiteli, rádi a vůdci svým rotám a četám, nevratí se k důstojníckým ti, kdož z mužstva bývali jim povzbuzením, radostí, pýthou a spokojeností. To všecko přinesl nám boj posledních dnů, který klasifikován byl jako brilantní útok na nepřítel. Kolik tu vzdechů mužských rozvřá prsa naše bolestí nikomu nevysslovenou, bolestí hrdím, zatajenou a proto tím hlubší. Kolik tu zaclonení očí, aby neviděl druhý padající slzy zarmutku opravdového nad ztrátou těch, s nimiž rostly naše duše, s nimiž spojily naše chvíle utrpení i radosti páskami tak úzkými, jako je krvení přátelství během trpkého pobytu v cizině, daleko od své vlasti? Kolik tu sírol doma, kolik tu parfakajících matek, které nedočkají se návratu synů svých? Než to nás hřeje se, diné? Umírali jako rekové s ranami smrtelnými v prsou svých. Lépe je, když otec ztratí syna a bratr bratra, než aby čest národa, a sláva praporek byla poskvřena.

Nad hroby bratří našich vychází už Slunce svobody. Pokropili jsme pídu Francie československou krví, toutéž krví, kterou dodas obdivuje historie z bitvy u Kresčku, která do poslední krůpěje raději tekla, než aby z boje utíkal Čech. Dokázali jsme Francii, že slova protestů otců našich z let sedmdesátých dovedeme zpečetit životy svými. Dokázali jsme žny svými, že nejsme národem skrčeným a lidí maloduchých. Svými kvalitami národním, svojí postívovalou silou huili jsme světem a napsali nové stránky historie národa našeho a praporek náš bělorudě proto hrdě vztýčen vláti může podle praporek vítězných marnských.

Splněna přísaha naše do posledního puntku, od hrobu našich drahých ponese me jejich vzak národu našemu. "Rekněte národu

Miláček vojáků.

Velbloudě toto spatřilo světo světa v době, kdy jeho matka nalézala se v transportní službě anglických vojáků v Palestině. Stalo se miláčkem vojáků, kteří pečují o jeho blaho.

Československému, rekněte drahému otcí Masarykovi, že my tu ležíme mrtví, jako zákony kázaly nám." S touto myšlenkou umírali naši hrdinové. —

A nyní k Vám, drazí bratři, po stech rozesetým po francouzských nemočích, k Vám, k Vaším lůžkům jdeme s odívem, s láskou a s bluhokou úctou. Cítíme s Vámi opuštěnost Vaši v cizině, a bolí nás Vaše rány, a jako jedinou útečnou předvádíme Vám před oči postavu starého Budovce na popravišti tribuně staroměstského rynku. Hladí si svoje šediny a mluví k nim takto: "Jaká čest se Vám stala, šediny mé!" Vidím, vidím to ve Vašich očích, rány Vaše bolí, ty stělné i ty popáleniny gázem, hlas Vás selhává, ale mluvíte každým pohledem, každým pohybem svým: "Ty rány jsou čestné, nese me je s odevzdáním a s hrdostí. Snyli jsme poham Blé Hory, ponstili jsme mučednický staroměstský, kteří k nám zkrvavenými rty volali: "Varujte se domu Habsburka!" — pomohli jsme osvobodit československou vlast, postavili jsme vlastními činy a vlastní svou silou národ náš do řady národů nového světa. A pak, bratři: v bolestech svých vzpomeňte strádání a nebezpečí, které v revolučním zápase našem vytrpěl Masaryk, vzpomeňte odříkání a houževnaté práce Dra. Beneše na úhoru předsudků a nepohopení v počátech našeho odboje, a uvidíte také mozoly krvavé na těch rukou. Vzpomeňte sebe obětování všech spolupracovníků na osvoboditelském díle, jejich bezesných nocí plných obav a starostí. I ti trpěli, a proto my dnes všichni triumfujeme! Všichni od prvního, až do posledního přinesli jsme obět na místě, kam postavil nás Osud. A proto radujeme se, bratři, a s Březinou Otakarem, podáváme si ruce od lazaretů v Paříži k lazaretům v Bordeaux a voláme s ním:

"Bratři! Z ruky do ruky podávaje me si víno silných ve své eši "Věky ho chrání na vlnících před mrazem — "jak dýmy ohňů v čas noční — "A hvězdy naději, které na přěly v květu, "necht' září teď z našich zraků"

Trest slabých bude, že zapomenou jméno své při pročitnutí odměnou silných je, že přijímají na Vítezství."

A nyní Vy, drazí bratři, jež štěstí junácké chráníte, že zůstali jste dál na pozicích, abyste uhájili to, co platili jsme životy a krví raněných, i Vám několik slov! O vojenských činech Vašich soud pronese teprve budoucnost. Buďte jisti slávou! Nejste menší slávon těch u Zborova. — Není daleko chvíle, kdy uzríte zemi svou

světem své lásky, kdy ponese te prapory své pokřité slávou do svobodných Čech a na volnou Slovač. Nu, nebyl vyhlášen Váš pathos, nebyla neupřinná Vaše touha a veliký Váš výkřik: "Chei umřiti za vlast!" Žijete zase!

A ten výkřik Váš, moči umřiti za vlast, není slabší a je stejně důrazný jako vaše touha: "Chee me žit pro vlast!" A bude nás potřeba jednoho každého z nás. Vizte, jak volá nás básník Rokyta domů:

"Těsně k bratru brat, a k ruce věrné pravici, zpátky nevravme se k domácinu ohně žáru, kdož jsme byli bludní, hledající poutníci.

Zpátky, třeba k chudě hroudě, třeba k suchopáru; zpátky k vlastní duši, která nad spoutou a přístii most nám sklene z veliké minulosti v blahé příští. — Jasnou hvězdu na očích, jež předkům zářila.

Mlatů, pluhů, štětců, per se chopme! Do díla!

Velká doba přijde v zbraňi třesku a lomů.

V pevný šik se srazme, na rtech heslo: Domů — domů!"

Tají se nám dech při těchto slovech? Zastavíme se! — Hledíme! — Snuje? Vidíte, jak život nový rodí se kolem nás, mladý, silný, zdravý? Nezád se vám, že slyšíte i to, co je mrtvo, vzdáleno, zapomenuto? Nevidíte, jak padli bratři před metou jdou po našem boku, jak vzdálení podávají nám ruce, zapomenuti se bláší, jak stávi se s námi do jedné řady a všichni hledíme v před s jasnýma, otevřenýma očima, daleko, daleko ...

Otto Brokl.

Z PRAGUE, NEB.

Okresní školdozorce, F. E. Alder, byl návštěvou v našem městě počátkem tohoto týdne, při čemž učinil také milou zastávku u nás.

Jak vyrozumíváme, koupil Václav Krátký budovy od Brož & Dunder Auto Co., kde dříve byl J. T. Stastkův obchod a hodlá dříve z těchto použití při stavbě nové residence v jižní části města.

Prvním z navrátilých se vojínů z tohoto města a okolí byl Joseph E. Prai, syn manželů J. F. Prai-ových, který strávil přes rok a půl ve vojenských službě Spojených Států, ja jedním z prvních dobrovolníků. Při podepsání příměří nalézal se v důstojnické škole v Camp Grant.

Andres Brousek z Linwood dlel v našem městě za obchodem v úterý a počtí nás také návštěvou a sdělil s námi, že se připravuje k odstěhování do Louisiany v blízké budoucnosti.

Ve čtvrtek obdrželi manželé J. F. Praiovi smutnou zprávu z Wilber, Nebr., že tam zemřela pí. Josef Pavlová, sestra pí. Praiové na španělskou chřipku. Jelikož v podobných případech jest nutno pohřbiti zesnulé co možná nejdříve, nebylo možno manželům Praiovim pohřbu se účastensti.

Pohotové.
Paníčka podává je zbráku almuznu: "Ani nemůže pochopit, že vy, tak starý člověk, vážíte sem ke mně každý týden cestu k vili péfáku zvláště při tak bídném počasí, jaké jest dnes?" Zbrák: "Well, dovolíte-li, drahá paní, já bych byl ochoten k vám se přestěhovat!"

Vnikne do celého těla. — Pan Christopher Witte ze Stover, Mo., piše: "Jsem sedmdesát roků stár a po nějakou dobu stížen žaludeční chorobou, nemocí ledvin, dnou atd. Jíž po využití první láhve Hoboka, cítil jsem se lépe a nyní jsem úplně zdrav; je zřejmo, že lék tento vniká do celého těla a najde každické chorobné místo." — Mnoha již bylo pravou záhadou, jak lék tak jemný a příjemný jako Hoboko může býti tak přesný a rychlý ve výsledcích. Tajemství jeho úspěchu spoívá jediné v tom, že zasáhne na kořen zla — nečistý a sesláblý stav krve. Neprodává se prostřednictvím lékárníků. Zajiňuje-li se oň, dopište Dr. Pe. te Fahrney & Sons Co., 2501 Washington Blvd., Chicago, Ill. — Advertisement